Ч. 282 Субота 18 (30) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї неза печатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостовах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(*Сойми краєві. — Нова ческо-німецка акция угодова і вісти о ній. — Чутка про нову зміну в правительстві. — З війни в Трансвалю*).

Нині зібрав ся галицкий сойм на перше засїданє. Доки буде радити сойм, годі ще знати, але здає ся, що через цїлий місяць сїчень. — Ческий сойм, котрий збирає ся нині також на перше засіданє, буде радити лиш кілька днів, а головною его задачию буде ухваленє провізориї буджетової на 1900 рік. По новім році має він бути скликаний аж по закритю спільних делеґаций. В часї межи теперішною сесиєю, а сесиєю в слїдуючім році, має вести ся нова акция угодова межи Нїмцями а Чехами, з виключенєм більшої посілости. Акция має вести ся у Відни.

З Праги доносять, що нова конференция угодова, о скілько поведуть ся приготовляючі наради підчас ческого сойму, має зібрати ся в другій половині сїчня.

Ще не перегомоніла добре послїдна зміна в правительстві центральнім, а вже розійшла ся чутка про нову. N. W. Tagblatt доносить іменно що теперішний кабінет бар. Віттека має значно коротше держати ся при кермі державній, як то загально припускають. Вість ту мала згадана ґазета одержати від особи дуже добре поінформованої. — Характер сего кабінету єсть неґативний, т. є. о стілько, що не має нічого зробити, лиш поза переведенем конечностий державних ділати против всего того, що може зле вплинути на інтерес держави. Коли обі народности в Чехах побачать, що через то правительство нічого не стратили і нічого не зискали, то прийде тогди черга на новий кабінет, котрий вже розпічне акцию. Буде то правительство зложене так само з урядників, мабуть таких, котрі мають вже якийсь досьвід в справах правліня, можна отже припускати, що то будуть бувші міністри, а аж потім кабінеті прийде кабінет парляментарний з видним мужем довіря Корони по переду.

Бюро Райтера доносить з Чіввеле, що анґлійскі глядатаї дали знати, що Бури у великій масі збирають ся на полудни від ріки Туґеля. Анґлійский відділ під Диндональдом напав на Бурів, котрі на вид Анґлійців поступились взад. Анґлійці забрали кілька сот штук худоби.

Зміна в приписах почтових від 1 сїчня 1900.

В наслїдок розпорядженя ц. к. Міністерства торговлї з дня 25 падолиста 1899. (В. р. почт і тел. ч. 120 з 1899) входять в житє з днем 1 сїчня 1900 слїдуючі зміни в приписах почтових:

I. Зносить ся оплату за доручуванє посилок почти листової в місцевостях, де находять ся ц. к. уряди почтові неерарияльні, а також оплату за доручуванє тих посилок через листоносів сїльских, а вкінци оплату за доручуванє часописий.

II. Рівночасно входить в житє нова тарифа почтова для країв і королївств репрезентованих в Радї державній. Тарифа тая обовязувати буде також дотично посилок до Угорщини і країв окупованих; однак що до окупованих країв істнує обмежене, що дотеперішні такси за перекази, листи з поданою вартостию і пакети обовязують і на дальше.

III. Від тепер увійдуть слїдуючі зміни в оплатах за посилки заграничні:

1) Такса за листи буде виносити 25 сотиків за кождих 15 ґрамів за лист оплачений, а 50 с. за неоплачений; за лист до Сербії виносити буде такса 15 с. і 30 с.

2) Таксу за кореспондентки до Німеччини і Чорногори установляє ся в висоті 5 взглядно 10 сотиків, а таксу за кореспондентки до Сербії на 10 взглядно 20 с. (після того, чи карта була при наданю оплачена чи нї).

3) Доси істнуючі дві найвизші оплати 2 і 3 кр. за друки до Німеччини обнижає ся на 3 взглядно 5 сотиків, а обовязуюча такса за друки, прібки товарів і папери купецкі, виносяча в обороті з Сербією і Чорногорою 2 кр. а в обороті з иншими краями 3 кр. за кождих 50 ґр., установляє ся в висоті 5 сот., найнизша такса за папери купецкі буде виносити замість 10 кр. 25 с.

21)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(*З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.*)

(Дальше).

Подано вже овочі і каву, коли вибила година, на котру всї ждали. З першим ударом дванайцятої Мічель встав і так промовив:

— Панове! Ви зволили приймити мої запросини, аби бути сьвідками розвязаня закладу, який я зробив перед тринайцятьми місяцями.

Тут пояснив кількома словами заклад, о котрім читатель знає з першого розділу оповіданя, і говорив дальше:

— Я виграв заклад, бо допустив ся злочину. Перед кількома лїтами судилось менї познакомити ся з діяльностию панів слїдчих аґентів, і то виробило у менї пресьвідченє, що злочинець, котрий допускає ся злочину без сьвідків, цїлком спокійно і холоднокровно, єсть вповнї забезпечений перед аґентами. Я все бажав нагоди допустити ся злочину лише для того, щоби випробовати зручність аґентів. Трудність лежала в тім, що чоловік чести дуже обмежений в виборі злочину. Цїлї лїта не міг я найти нагоди, аби привести мої мрії в дїло, аж послужив менї простий случай. — Кельнер вина!

Тут на хвилю перестав.

Кельнери наповнили чарки шампаном, а коли один підійшов до Торета, той попросив о вино бурґундске. Та обставина не лишилась для Барнеса незамітною.

— Як вам всїм відомо — говорив по хвили Мічель — маю навичку збирати клейноти. Перед кількома лїтами дізнавсь я, що єсть на продаж невелика, але дуже цїнна збірка пречудних дорогих каменів, і то з кождого рода по парі. Збірка була власностию якогось індийского князя, що подїлив єї між дві дочки-близнячки, в наслїдок чого їх вартість значно зменшила ся, бо два цїлком подібні камені два рази більше варті, як кождий поодинокий. Одна з княжен була приневолена продати свої камені. Удала ся з тим до одного париского ювілєра, з котрим і я робив нераз інтереси, той купив їх і відпродав знов менї. Примір сестри був заразливий, друга удала ся також до того ювілєра. Очевидно менї дуже на тім завиcїло, аби дістати і другу збірку, бо тим самим підносило то єї цїну, і я відкупив.

— Я велїв ювілєрови переслати менї другу збірку до Бостона, бо знав з досьвіду, що на тамошній коморі відбуває ся ревізия скорше, а коли мене повідомлено, що камені прийшли, поїхав я до Бостона і відобрав їх. Коробку, в котрій они містили ся, вложив я в мішочок, зроблений умисне на моє порученє, і замкнув єї в моїй комнатї, в готели Вандом. Під вечер стрітивсь я з Рандольфом, і ми пішли до театру. Він хотів нічним поспішним поїздом вернути до Нового Йорку, і я супроводив его на дворець. Можете уявити собі моє зачудованє, коли я на двірци побачив переходячу женщину з моїм мішочком в руцї. Похибки не могло бути, бо як я сказав, мішочок був зроблений після мого порученя, мав таку саму краску і форму. Очевидно я зараз здогадав ся, що мене обікрали. Вертати до готелю було би стратою часу, бо коли би яким чудом були два такі мішочки, то мій в такім случаю лежав собі спокійно в готели. Коли я роздумував, що дальше робити, почав Рандольф вихвалювати Барнеса; ми заложили ся, і тут як блискавка ударила мене гадка, що лучає ся так давно бажана мною нагода: Я постановив відокрасти злодійцї мою власність. Коли мене зловлять, то не підпадаю ніякій карі, як ві, виграю заклад і буду мати трохи вражінь. Рандольф скоро уснув, але мене сон не брав ся. Я думав над тим, що менї дїяти, однако між тим мусїв я задрімати, бо нараз пересьвідчив ся, що поїзд задержав ся. Ми були на першій стациї в Ню-Гавен. В тій хвили прийшло менї на гадку, що злодійка може тут висїсти, і вже мав вставати, коли — я сидів при вікнї — бачу, як з другої сторони двірця закрадає ся якийсь чоловік, котрого поведенє викликало моє підозрінє, і коли він переходив попри моє вікно — побачив я при блеску електричної ліхтарнї, що він несе мою торбинку. Отже і злодійку обкрадено. Той чоловік наблизив ся осторожно до лежачої недалеко поїзду купи камінного вугля, виймив дві великі груди вугля, вложив в отвір торбинку, заложив діру одним вуглем а другий поклав на знак на верх, і вернув до поїзду та всїв до ваґона. Побачивши то всьо, здогадавсь я, що він лишить ся в поїздї, аж відкриють крадіж, позволать ся найспокійнїйше навіть зре-

4) Належитість за поручене, за рецепіс зворотний, за потверджене виплати переказу, за письмо розвідуюче і за повідомлене о недорученю посилки, буде виносити 25 с.

5) Оплата за перекази заграничні буде виносити за перших 100 корон перекаваної суми 25 с. за 25 к., а за суми над 100 к. буде 25 с. за кождих 50 к., в обороті з Анґлією і Сполученими державами в Америці виносити буде оплата 25 с. за кождих 25 к. цілої квоти переказу.

IV. Винагороджене за лист поручений, котрий в часі транспорту почтою затратить ся, установляє ся тепер, без огляду на місце призначення листу, в висоті 5 к.

В обороті внутрішнім, дальше в обороті з Угорщиною, Боснією і Герцоґовиною, установляє ся найвисше винагороджене, яке заведене почтове за затрату, убуток на вазі, або ушкоджене пакетів без поданої вартости платити буде, в слідуючій висоті: за пакет до 3 кґ. 15 к., за пакет від 3—5 кґ. 25 к., а за кождий дальший кільоґрам 5 к. В міжнароднім обороті буде ся виплачувати винагороджене за пакети без поданої вартости до ваги 5 кґ. (о скільки оно в окремих умовах не є унормоване) найбільше в квоті 25 к.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 28-го грудня 1899.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі іменувало старшого офіциала почтового Василя Потелицкого у Львові контрольором почтовим тамже, а офіциала почтового Салямона Волькенберґа у Львові контрольором почтовим в Коломиї. — Дальше іменовано офіциалів почтових: Стан. Балабана і Теоф. Екля у Львові, Теодора Ганспера, Ів. Качоровского, Ів. Сьвінціцкого і Брон. Радецкого в Кракові, Володисл. Рутковского в Коломиї і Казим. Крамаржевского в Стрию старшими офіциялами почтовими в їх дотеперішнім місци служ бовім. — Асистентів почтових: Авраама Фінкельштайна в Тернополи, Ів. Антоша в Самборі, Стан. Тудоровича, Люд. Малика і Мих. Завойского в Кракові, Йосифа Ферна инакше Далецкого в Перемишли, Ант. Екерта в Коросні, Володим. Кириловича в Гусятині, Ів. Госляра в Сяноці, Генриха Бірна в Заліщиках, Йос. Гербста в Коломиї, Ферд. Люстґартена в Станіславові і Віктора Калиневича в Тарнові іменовано офіциялами почтовими, полишаючи їх в дотеперішнім місци службовім.

— **Нова партия на галицкій Руси.** Ві второк дня 26-го грудня відбули ся у Львові в сали „Народ. Дому“ довірочні збори нової партиї на галицкій Руси т. зв. „національних демократів“ і раджено над новою програмою, орґанізацією і тактикою. Виділ „Народної Ради“ — як доносить „Діло“ — враз з комітетом львівских Русинів з 7-ох мужів зпоза виділу, запросив на ту нараду визначнійших мужів зі всіх повітів всхідної Галичини. Явило ся 151, а то 71 зі сьвітскої інтеліґенції, 53 сьвященників і 27 міщан та селян з 33 повітів. Збори отворив п. Романчук. Відтак вибрано президию зборів, именно предсідателем ем. радника судового Дениса Герасимовича, а заступниками о. Івана Воляньского з Острівця і господаря Андрея Берника з Лисятич. Слідували реферати о народній програмі і народній орґанізації. Реферували: о політичній части проґрами др. Евген Левицкий в заступстві дра Окуневского, о економічній части п. Пагірний, а о культурній ем. директор ґімназияльний п. Борковский. Довга дискусия вела ся над тактикою, особливо над становиском національно-демократичного сторонництва до жидів і до ріжних партий та фракций серед руского народу. Справу часописий, маючих бути орґанами сторонництва, передано тіснійшому комітетови до порішеня. Вкінци вибрано тіснійший і ширший народний комітет. До тіснійшого комітету входять: 1) Юлиян Романчук яко предсідатель; 2) Александер Борковский яко заступник предсідателя; Василь Нагірний, др. Евген Озаркевич, Іван Белей, о. Александер Стефанович і о. Александер Темницкий; 3) вибрані на вчерашнім з'їзді: Михайло Грушевский, др. Евген Левицкий, др. Кость Левицкий, др. Володимир Охримович, др. Дамян Савчак і др. Іван Франко. До ширшого комітету входять: 1) Всї тії 13 членів тіснійшого комітету; 2) посли сторонництва і редактори; 3) вибрані на вчерашнім з'їзді: др. Ярослав Кулачковский, др. Щасний Сельский і Вячеслав Будзиновский зі Львова, о. Тит Войнаровский з Балинець, о. Николай Галущиньский зі Звиняча, Йосиф Гурик з Угринова долішного, др. Михайло Дорундяк з Борщева, о. Сидір Зельский з Милятина, др. Андрій Кос з Калуша, о. Сильвестер Лепкий з Жукова, Данило Мекелита з Бутин, др. Андроник Могильницкий з Рогатина, о. Іван Негребецкий з Залїся, др. Евгеній Олесницкий зі Стрия, о. Стефан Онишкевич з Хишевич, о. Йосиф Фолис зі Скнилова і о. Іван Яворский зі Стрільбич. На случай потреби уповажнено комітет дібрати собі ще пять членів. — Як видимо із повисшого спису осіб, то нові „національні демократи“ не ріжнять ся в нічім від давних „народовців“. То тоті самі люди, що і давнійше, хиба що до них приступили пристаркуваті давні радикали, котрі справедливо можуть покликати ся на латиньску приповідку: Tempora mutantur et nos in illis. Така мабуть буде і політика нової партиї: давна народовска, нолатана потрохи пристаркуватим радикалізмом. Впрочім не хочемо пересуджувати. Може бути, що мимо старих людий наступить обнова і длятого новій партиї желаємо успіху з цілого серця в тій надії, що річ не в назві анї не в людях, але в роботї.

— **Огнї.** В Сасові згоріла фабрика паперу і бібулок циґаретових братів Вайзерів, в котрій працювало звиш 300 робітників і робітниць, а котрі тепер остали ся без роботи і зарібку. Фабрика, котра, як кажуть, була обезпечена на один мілїон, згоріла так, що майже й сліду з неї не лишило ся, хиба саме румовище.

Телеґрами.

Відень 29 грудня. Wiener Ztg. оголосила закон о реґуляциї платнї чинних слуг державних.

Прага 29 грудня. При доповняючих виборах до сойму вибрані на ново: в Хебі Іро, в Лїберци Леґлен, Праде і Шікер; в Будичвичах німецкий поступовець Фольґрубер.

Льондон 29 грудня. Після Times положенє в Ледісмайс зовсім не єсть дуже зле; провіянту єсть досить; непокоїти може хиба брак пашї.

Льоренцо-Маркез 29 грудня. Аґенти Бурів закуповують великі запаси поживи, які лиш знаходять ся в Преториї і Йоганесбурґу. Цїна пішла дуже в гору.

відовати, а відтак верне потайки і забере свій скарб. Отже треба було скоро ділати. Колиб я вийшов з поїзду в звичайний спосіб, могли би мене побачити, тому я поволи спустив ся вікном з другої сторони, зіскочив, найшов торбинку, побіг з нею на другий конець ваґона і сховав під деревляними стовпами, уложеними на купу, де міг єї відтак легко віднайти. Відтак так само всїв до ваґона, і кажу вам, що переспав вже до рана дуже спокійно.

Та женщина мала на стілько безличности, що упімнула ся о свою страту. Коли ми наближали ся до Ню Йорку, пан Барнес, що случайно найшов ся в поїздї і чув нашу розмову, чого я зараз догадав ся і мав мене в підозріню, велїв всїх зревідувати, що зробило менї незвичайну приємність. Але з другої сторони присутність пана Барнеса була менї немилою, бо дуже менї залежало на тім, аби як найскорше вернути до Ню-Гавен і зложити свої дорогоцінности в безпечне місце. Тому запросив я єго на снїдане і повів розмову так, немов би хотів єго пересьвідчити, щоби не насилав на мене ще инших аґентів, між тим як я в дійстности хотів від него видобути, чи гадає зараз випустити на мене шпиґуна, т. є. чи має вже на двірци якого помічника і так було дійстно, як я о тім пересьвідчив ся. Тому я мусів поїхати насамперед до дому і поводити ся так, немов би й не гадав виїздити з міста. Відтак ріжними хитростями удалось менї утечи перед аґентом і поїхати до Ню-Гавен. Там найшов я мою торбинку і віддав єї одному кельнерови готелевому до переховання. Я, бо знав, що о крадежи будуть писати часописи і що моє дивне поведенє в готели — я був очевидно перебраний і мав приправлені вуси і бороду — зверне увагу. І так стало ся а в наслідок того каменї дістали ся в руки поліциї. Безпечнійшого місця для їх укритя не міг я найти. Ось і істория мого злочину. Тепер треба менї лиш показати квіт з бостоньскої комори і рахунок париского ювілєра, щоби прийти до своїх каменїв. Чи ти вдоволений Рандольфе?

Цїлковито. Ти честно виграв заклад, чек на умовлену суму маю при собі і мусиш єго приймити разом з сердечними желанями поводженя.

— Дякую — відповів Мічель — приймаю єго, бо як пересьвідчиш ся, зроблю з него зараз ужиток. Але перед тим хочу оповісти історию другої крадежи.

При тих словах всї поглянули на него здивовані, а Торе трохи змішав ся.

Випив трохи бурґундского вина, притknув долоню до берега чарки і так хвильку подержав руку.

— Памятаєте певне ту обставину — говорив дальше Мічель — що в часї маскового балю лежав я хорий в Філядельфії. Я знав, що мене слїдять і зарядив средства, аби аґент не надто мене підглядав; але з другої сторони дожидав я, що пан Барнес приїде сам до Філядельфії, аби мене побачити і тому при помочи лїкаря постарав ся я о вигляд дійстно хорого чоловіка. Але не випереджуймо подій. По крадежи в поїздї прийшов злочин. Дивним случаєм убита мешкала в тім самім домі, що моя суджена. Я знав, що саме того вечера шпиґун проводить мене з театру до дому і що инші обставини ще побільшують підозріне, яке на мене паде; однако я мав ту висшість над аґентом, що знав, що чоловік, котрий украв тій женщинї каменї, мусів бути скажено лютий, не найшовши свого скарбу по повороті до Ню-Гавен. Позаяк судив женщину після себе, то міг здогадувати ся, що виймила каменї з торбинки ще перед тим. Тому може пішов до неї, сказав о крадежи торбинки і пробовав наклонити єї до признаня, що сховала каменї у себе. Коли то єму не удало ся, чиж не міг в приступі шаленого гнїву підрізати їй горла?

— Милите ся, пане Мічель — перебив єму Барнес. — Ту жінку убито у снї і не було ніякої борби.

— І тоді можемо здогадувати ся, що той злодій закрав ся до дому і убив єї, аби спокійно переглянути усї кути і рівночасно усунути спільничку, котрої вже не потребував. Така бодай гадка насунула ся менї, крім того я був пересьвідчений, що знав єго.

В тій хвили Торе, простягнув руку по свою чарку, але заки вспів єї досягнути, вхопив єї Барнес і випив до дна.

Торе позеленїв з лютости, обернув ся до Барнеса і хотів зажадати від него поясненя, коли Барнес відсунув ся трохи від стола і показав свому сусїдови під столом блискучий револьвер.

Всього того нїхто не бачив і тревало оно ледве секунду.

По хвили оба мужчини прислухували ся разом з иншими дальшому оповіданю.

— Скоро я сказав — говорив Мічель дальше — що я знав убийника, то мушу то пояснити. Спершу підглядав я чоловіка, що сховав торбинку в Ню-Гавен, але що я єго лице бачив ледве хвилинку, то може було се надто мало, аби когось пізнати. Але ще перед тою пригодою грав я одного вечера в клюбі в карти з одною особою і прийшов до пересьвідченя, що обманює. Кілька днїв по крадежи стрітив я того чоловіка в місци, о якім пан Барнес знає. Я ломив собі голову, де я вже бачив то лице. Очевидно в клюбі, але не можливо були оперти ся чувству, що я щедесь стрітив єго. По хвили учув я, як в розмові з Барнесем признав ся, що їхав тим самим поїздом і був першим, котрого ревідовано.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— На продаж в Немирові з вільної руки єсть дім о 5 комнатах, з пивницею, шопою, древітнею і городом доокола за 1500 зр. Купуючий зволить зголосити ся до ц. к. нотаря в Немирові, а той повідомить відтак властителя.

І. Р нач. гром. в Лич.: 1) §. 38 Закона дорогового з 1897 р. в уступах 6 і 7 постановляє: „Начальник громади з тої же, а настоятель (przełożony) обшару двірского з того же обшару спроваджують на місце роботи контрибуентів, даючих престацию в натурі, так само доставляють робітників до виконуваня робіт з причини пригод елементарних. — Так само обовязані они збирати від контрибуентів гроші, сплачувані титулом викупна взглядно сплати престациї дорогової і вносити їх до каси Видїлу повітового в користь дотичного фонду“. — Із сего послідного 7-го уступу в звязи з попереднім виходить зовсім виразно, що престацию дорогову на обшарі двірскім збирає настоятель обшару, а в громаді збирає начальник громади і кождий окремо віддає єї до заряду дорогового при Видїлї повітовім, отже настоятель обшару двірского не обовязаний складати гроший на руки начальника громади, а начальник громади не має права жадати того від обшару двірского, взглядно від єго настоятеля. Видїл повітовий мусить лишати зібрані гроші у себе, бо він збирає фонд на будову доріг і господарить тими грішми (§. 37, 1. Закон дорогов. з 1897), а §. 24-ий тогож закона постановляє знову в другі уступі: „До повітового фонду доріг громадских впливають також доходи з викупна, взлядно зі сплати престаций призначених для доріг громадских І. і ІІ-ої кляси, а також доходи з инших жерел, призначені в користь того фонду. Впрочім купіть собі: „Nowa ustawa drogowa z r. 1897“ видана урядниками львівскої Ради повітової. По сю книжку напишіть може до Ставропигійскої книгарні у Львові ул. Руска ч. 5. Там запитайте також про „Збірник законів адміністрацийних дра Савчака. В нім, коли не випроданий цїлий наклад, знайдете закони громадскі. Впрочім книгарня на запитане подасть Вам може яку иншу книжку найновійшого виданя. — **Ілия Б. в Гл.:** 1) З краєвих фірм вишле вам ілюстрований цїнник меблів „Towarzystwo stolarzy w Kalwaryi zebrzydowskiej“. З віденьских фірм висилає каталоґи за оплатою 20 кр. фірма Binder & Comp. Wien VII. Breitegasse 27. — Висилає також фірма Ignatz Herlinger, Tischlermeister Wien V. Schönbrunerstrasse 49 франко і безплатно. — 3) Чи гадаєте, що віденьскі доми банкові певнїйші? Така там як і тут певність або непевність. Хто солїдний, той всюди солїдний, а з краєвою фірмою вигіднїйше, бо в случаю якоїсь запутанини, н. пр. процесової, лекше поїхати до Львова як до Відня. З краєвих фірм можемо припоручити: Август Шелленберґ, дім банковий, ул. Кароля Людвика, ч. 1. або Сокаль і Лїлїен, а віденьску: Wechselstuben-Actiengesellschaft „Mercur“, Wien, I. Wollzeile 10. — 3) Єсть книга адресова: „Lehmann Adressbuch“, але то книга грубезна і дорого коштує, коли не помиляємо ся, то 10 зр. — **А. Л. в Позд.:** Для Вас найвідповіднїйший був би банк парцеляцийний. Але на само оказанє контракту купна нїхто не дасть позички. — **Август в Яргорові:** Ви також захотїли, щоби літа на дезерциї були вчислені до служби! Амнестия була важна лиш для тих, що в році ювилейнім, т. є. 1898, хотїли користати з неї. Тепер не має важности. — **Ю. Ш. в Репужинцях:** На Ваше питанє годї Вам докладно відповісти, бо не знати, чи Вам розходить ся о фабрику, чи о сам склад, та яких іменно інструментів музичних. Кожда фабрика має свою специяльність, н. пр. дуті інструменти (труби і т. п.), смичкові, цитри і т. д. Може придасть ся: Капралїк у Львові, ул. Скарбківска, або Gebrüder Kirchner, Wien VI. Gumpendorferstrasse, або: Carl Sandner, Schönbach 127, Böhmen. — **Сидор. Красн:** Годї що порадити. На курс писарский не буде принятий, бо насамперед будуть увзглядненї лиш ті, що вже за першим разом подали ся, а котрих було, коли собі добре пригадуємо, яких 400. На такий курс призначено первістно принимати лиш 40, значить ся, ті, що хотїли би тепер подавати ся, могли би бути приняті аж по 10 курсах. До торговлї або денебудь инде годї також єму вступати, коли в слїдуючім році жде єго бранка. Впрочім в „Народ. Торговли“ вимагають бодай кілька кляс ґімназияльних. Нехай по вислуженю у войску старає ся вступити до жандармериї або шукає місця возьного, якої посади при зелїзници, при почтї і т. п. Коли же би не був здібний до войска, а має якийсь ґрунт, то нехай старає ся о принятє до школи рільничої в Березовици коло Стрия; там може дістати стипендию і учити ся на господаря. Учений господар хоч би й на кількох морґах може бути собі лїпшим паном, як кождий инший хоч би й на службі за декретом. Але треба дїйстно бути господарем, любити і уміти господарити. — Відповідь на друге питанє в „Переписці господарскій“, а трете питанє і не надає ся до публичної дискусиї і ми о тім нїчого не знаємо. За спізнену з причини недуги відповідь перепрашаємо. — **Григ. Фід. Яц.:** 1) Товариство рибацке має свій осїдок в Кракові. До сего товариства може очевидно належати кождий горожанин. Який уділ того не знаємо, бо не маємо статутів під рукою. Дїяльність товариства така, що она старає ся о піднесенє в краю риболовлї, напускає ріки нарибком видає в польскім язицї „Окружник“ (Okólnik), в котрім обговорює всілякі справи дотичні риболовлї і т. д. — 2) Чи і Бистриця, притока горішного Днїстра — сего не можемо сказати, бо не знаємо докладно пляну реґуляциї; мусимо аж розвідати.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ті слова пересьвідчили мене, що злочинець стояв передомною. О убийстві тоді я ще нічого не знав. Як легко зрозумієте, менї незвичайно богато зависїло на тім, аби могти доказати вину того чоловіка. Тому уложив я собі досить сьмілий плян: глядав з ним приязни. Одного вечера запросив я єго до себе і цїлком явно обжалував о обманьство при картах. Спершу пробовав перечити, але я з цїлим спокоєм і на єго велике зачудованє предложив єму спілку. Не такий я богатий — сказав я до него — як оповідають і то що маю, виграв я при зелених столиках Европи. На то виявив він менї, що має „спосіб“ і від того часу показували сь ми сьвітови як два добрі приятелї, хоч я пересьвідчений, що він нїколи не мав до мене повного довірия. Придбавши бодай до якоїсь міри довіріє того чоловіка, приготовив я собі важну річ, що мала подвійну цїль: змилити слїди аґента і підозріного зловити в лапку. Одного дня показав я пану Барнесови рубін, який пізнїйше дарував судженїй. Рівночасно сказав я єму, що коли прийде до пересьвідченя, що я невинний в крадежи, то мусить памятати, що мушу допустити ся ще злочину в означенім речинци. Свій плян рішив я перевести в часі маскового балю і так всьо устроїв, що він випав саме на день Нового року, коли минав перший речинець закладу. Я знав, що в наслїдок того аґент набере пересьвідченя, що я хотїв обікрасти суджену, за що не буду караний, бо зроблю то за єї згодою. Однако що-до того то пан Барнес зле мене осудив, бо за нїчо в сьвітї не вмішав би я в таку річ єї назвища. Она о нічім не знала. Але що не знала ще тоді крадежи в поїзді і не догадувала ся, що я вже довершив злочину, то й не опирала ся злодієви, гадаючи, що то я. Відтак поїхав я до Філядельфії, занедужав, вивинув ся шпіґунови і повернув на забаву. Що пан Барнес буде того дня я надіяв ся і так устроїв, щоби сам вибрав одяг розбійника. Підозріного попросив я, аби взяв на себе мою ролю, т. є. Алї-Баби, але він був на стілько хитрий, що віддав єї свому знакомому, а сам перебрав ся також за розбійника. То спонукало мене до кождого розбійника промовити і удало ся менї пізнати по голосї і Барнеса і мого чоловіка. При послїднім образї Барнес старав ся, пильнуючи видко Алї-Бабу станути близько него і случайно станув за моїм підозріним. Побоюючи ся, що може менї попсувати плян, дотиснув ся я до него. Моєю гадкою було, виставити тамтого на покусу украденя рубина, бо колиб то зробив, то я бодай бувби пересьвідчений, що мої підозріня справедливі. Може то була шалена гадка, але удала ся. Я замітив, як той пан, в хвили коли віддавав поклін султанови і Шегерезаді, поволи, легко, витягнув її з волося рубин. Барнес, що також то бачив, хотів вправдї в тій хвили зловити злодія, але я єму перешкодив, задержуючи єго, пхнув єго між гостий, зробив малий заколот, серед котрого злодій усунув ся на бік, а я сам незамітно щез з дому.

Мічель задержав ся; настало немиле мовчанє, бо всї чули, що прийде до якоїсь траґедиї.

— Чи не схотїлиб ви сказати нам назвища того драба? — спитав вкінци Торе.

— Нї — відповів Мічель скоро — не можу виявити назвища, бо не маю достаточних доказів єго вини.

— Атже ви сказали, що бачили, як виймав рубин? — спитав Торе.

— Так, але що мене самого могли би о то підозрівати, то моє сьвідоцтво не було би достаточне. Але послухайте, що я дальше зробив. Першою річию було не допустити до продажи каменя, а о то не було тяжко, бо він був знаний специялїстам цїлого сьвіта. Всї ювілєри були повідомлені, о чім я сказав тому панови. Крім того хотів я відкрите всего задержати аж до нинїшного вечера, де мав рішити ся мій заклад. Вскорі замітив я, що мій підозріний намірює старати ся о руку одної богатої Американки, бо дуже хитро видобув від мене всьо що знаю о єї маєтку; а я відповів єму так заохочуючо, що був певний, що він ужие всїх сил, аби лиш єї дістати. Тодї то заложив ся я з Дорою, що до нинїшного дня не заручить ся і сказав їй рівночасно, що коли виграє заклад, допоможе тим самим і менї до виграня мого.

Коли Дора зробила той заклад, Рандольф саме тодї в наслїдок своїх підозрінь против Мічеля відсунув ся від неї, так що погнївала ся на него і перестала уважати єго за старанючого ся о єї руку. Тому дуже єї занепокоїло, коли він нагле осьвідчив ся їй; але рішила виграти заклад і зробила так, як ми вже оповідали.

Хоч Мічель не виявив назвища злочинця, то деякі з присутних догадували ся о ким бесїда.

— Отже то поясняє.... — почав Рандольф.

— Так — перебив Мічель — то поясняє всьо, що доси було для тебе незрозуміле. Не гнївай ся, що ти мусїв ждати, бо тепер дістанеш не лиш свою любу, але і той чек, який я віддаю тобі як виграну. Панове пю на здоровле нашого приятеля Рандольфа. А тепер, приятелї, моя повість скінчена, додам лиш то, що повязанє тих помотаних ниток полишив я пану Барнесови. Послухаймо, що він скаже.

(Конець буде).

ІНСЕРАТИ.

В друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера. — (Телефон число 569).